

کنفرانس بین المللی کابل؛ آرزوها و پیامدها

از بدو بقدرت رسانیدن حامد کرزی بتاریخ (۵ دسامبر ۲۰۰۱م) در نتیجه کنفرانس بین المللی بُن تا این دم کنفرانسهای متعددی، پیرامون اوضاع افغانستان در گوشه و کنار مختلف جهان راه اندازی شده اند. حسب معمول برای همه اینها قبلاً تبلغات وسیع آغاز شده است و در فرجام همه بدون هیچ نتیجه مطلوب به پایان رسیده اند. هر چند تعدادی به اصطلاح تحلیلگران کنفرانسها را مفید و مؤثر تلقی نموده اند.

اگر به ماهیت این کنفرانسها نظر واقعبینانه افکنده شود، به سادگی درک خواهیم کرد که همه اینها در اوقات و کشورهای مختلف ظاهراً در مورد افغانستان ولی دنبال اهداف مختلف کشورهای دخیل در قضیه افغانستان راه اندازی شده اند و قبل از برگزاری هر یکی از این نشستها ماه ها قبل، توسط رسانه های گروهی کشورهای مختلف تبلیغات گسترده صورت میگیرد، تا کنفرانس برای همه، بخصوص برای مردم افغانستان حیاتی و سرنوشت ساز جلوه دهند. اما طوریکه در جریان ۱۰ سال بارها به اثبات رسیده است، از این کنفرانسها هیچ کاری برای افغانستان ساخته نشده و فقط دستخوش کشورهای پُر نفوذ قرار گرفته اند.

در آغاز سال ۲۰۰۹م، صدراعظم پیشین بریتانیا، گوردن براون، پیشنهاد یک کنفرانس بین المللی در خصوص افغانستان کرد، آنزمان از اعتماد براون در برابر ملتش به شدت کاسته شده بود لذا دست به برگزاری چنین کنفرانس یازید، ولی کنفرانس مزبور نتوانست بر اعتماد وی به افزایش و در نتیجه حزب کارگر در انتخابات (۶ می ۲۰۱۰م) بشکست مواجه گردید.

در کنار فیصله های دیگر کنفرانس لندن یکی هم برگزاری کنفرانس بین المللی بود در کابل، که بتاریخ ۲۰ جولای سال جاری با اشتراک نمایندگان بیشتر از هفتاد کشور جهان در آن اشتراک ورزیده بودند، برگزار گردید.

کنفرانس تاریخی!

پس از برگزاری کنفرانس یک روزه کابل، اکثریت تحلیلگران کنفرانس را مؤفّقانه تلقی کردند. ایشان استدلال میکردند که نخست برگزاری همچو یک کنفرانس تاریخی در کابل که بدون کدام مشکل امنیتی به پایان رسید و دوم پذیرفتن همه خواسته های حکومت حامد کرزی از جانب جامعه جهانی بویژه در مورد کمکه که منبع پنجده فیصد به بودیجه حکومت افغانستان تعلق خواهد گرفت؛ پس به این اساس کنفرانس مؤفّق بود!

نخست اینکه در طول سه دهه تراژیدی، وقایع تاریخی بی شماری در این سرزمین صورت گرفته اند ولی هیچ یک از اینها دردهای افغانها را دوا نساخته اند. اگر به وقایع تاریخی مشکل افغانستان حل میشد پس افغانستان امروز یک کشوری پیشرفته ميبود، زیرا از سه دهه بدینسو همواره کشور ما شاهد وقایع تاریخی بوده است ولی متأسفانه جز ضیاع وقت فایده در پی نداشته اند.

با فرارسیدن کنفرانس، بیشتر از پانزده هزار پولیس ملی و نیروهای امنیتی دیگر در کابل مصروف تأمین امنیت بودند، چاراهی های نزدیک محل کنفرانس به روی مردم مسدود بودند. در همچو حالت اظطرار گونه میتوان برگزاری کنفرانس را یک دستاورد تلقی کرد؟

تأمین امنیت وزارت امور خارجه - محل برگزاری کنفرانس- برای فقط یک روز را میتوان پیروزی پنداشت؟ عجب است که بعضی ها در چنین شرایطی که همه چیز بروی مردم بسته بود، برگزاری کنفرانس را پیروزی می پندارند.

حکومت فاسد و پنجده فیصد کمکه!

یکی دیگر از به اصطلاح دست آوردهای کنفرانس کابل که با خیلی آب و تاب در رسانه ها بازتاب می یابد، اینست که پنجده فیصد کمکه به حکومت حامد کرزی تعلق خواهد گرفت. از نزدیکان و عقارب رئیس جمهور گرفته تا آخرین کارکن حکومت همه به فساد الوده اند. سروی ها نشان میدهد که از سال ۲۰۰۹م بدینسو فساد اداری در دفاتر حکومتی افغانستان سه چند بلند رفته اند. یک سروی "سازمان اصالت افغانستان" نشان میدهد که در سال ۲۰۰۹م، افغانها یک میلیارد دالر را در دفاتر حکومتی برای اجراء کارهایشان به مصرف رسانیده اند. افغانستان دومین کشور مفسد در جهان بشمار میرود. زمانیکه بیست فیصد کمک به حکومت کرزی تعلق میگرفت، افغانستان دومین کشور الوده به فساد بود و اکنون با افزایش کمک از بیست فیصد به پنجده فیصد، انتظار میرود که افغانستان به اولین کشور مفسد در جهان ارتقاء خواهد یافت. با در نظر داشت اینکه حکومت آقای کرزی سر تا پا الوده به فساد است تا اینکه گاهگاه کاسه صبر دوستان! خارجی اش نیز لبریز میشود و لب به شکوه میکشایند و شخص رئیس جمهور را از طریق رسانه هایشان زیر رگبار انتقاد قرار میدهند؛ افزایش کمکه چه سودی را برای مردم افغانستان خواهد داشت؟؟؟

واگذاری مسئولیت امنیتی

از فیصله دیگر درخور توجه کنفرانس کابل این هم بود که نیروهای ناتو در سال ۲۰۱۴م، مسئولیت تأمین امنیت را به نیروهای افغان خواهند سپرد. مگر سرمنشی ناتو اندرس فوگ راسموسن، پس از پایان کنفرانس کابل به اسلام آباد سفر نمود و در نشست خبری با وزیر امور خارجه پاکستان، شاه محمود قریشی گفت که واگذاری مسئولیت تأمین امنیت در سال ۲۰۱۴م به نیروهای امنیتی افغان نظر شخصی! رئیس جمهور کرزی میباید. وی گفت: "واگذاری مسئولیت امنیت به نیروهای افغان، زمانگیر و متکی به اوضاع و شرایط افغانستان خواهد بود." همچنان هیلری کلنتن وزیر امور خارجه ایالات متحده آمریکا گفت که ایالات متحده اشتباه! ترک افغانستان را باری دیگر تکرار نخواهد کرد.

واکنشهای بی کانه سرمنشی ناتو و خانم کلنتن به اثبات رساند که حامد کرزی بمثابة یک رئیس جمهور نمادین و سمبولیک فیصله صادر میکند، اینکه مورد پذیرش آنها (دوستان بین المللی!) قرار میگیرد یا خیر و بستگی به تصمیم ایشان دارد.

نتیجه

طوریکه مردم افغانستان با داشتن تجربه تلخ سه ساله از همان آغاز کنفرانس بین المللی کابل، ناامید بودند، درست چنین خواهد بود. کنفرانس بین المللی کابل نهمین کنفرانس بین المللی در خصوص افغانستان است که طی سه سال حضور نیروهای ناتو در افغانستان، برگزار شدند. مگر برخلاف حدسها و پیش داوریهای همه این کنفرانسها هیچ دردی مردم افغانستان را دوا نساخت. کنفرانس کابل نیز از همین طراز کنفرانسها خواهد بود و بس.

پایان

د پانو شمیره: له ۲ تر ۲

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
: دلیکني د لیکنيزې بني پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هيله من يو خپله لیکنه له رالیرلو مخکې په خیر و لولئ